

Sygn. akt V Kz 1006/16

POSTANOWIENIE

Dnia 29 grudnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi, V Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.O. Zbigniew Mierzejewski

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Matecka

przy udziale Prokuratora Agnieszki Kubickiej

po rozpoznaniu w sprawie **B. M.**, syna S., urodz. (...) w Ł.

podejrzanego o czyny z art. 280 § 2 k.k. i inne

zażalenia wniesionego przez obrońcę podejrzanego w dniu 9 grudnia 2016 roku na postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 3 grudnia 2016 roku, w sprawie sygn. akt IV1 Kp 457/16, PR 1 Ds. 1902.2016

w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 3 grudnia 2016 roku, w sprawie sygn. akt IV1 Kp 457/16, PR 1 Ds. 1902.2016 Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi na podstawie art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.k. zastosował w stosunku do podejrzanego B. M. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania od dnia zatrzymania tj. od 1 grudnia 2016 roku, godz. 6:00 do dnia 1 marca 2016 roku, godz. 6:00.

Postanowienie Sądu Rejonowego zaskarżyła w całości zażaleniem obrońca podejrzanego zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść postanowienia, to jest art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz § 2 k.p.k. polegającą na przyjęciu, że jedynie tymczasowe aresztowanie jest w stanie zabezpieczyć prawidłowy tok postępowania karnego, w sytuacji gdy cały materiał dowodowy został już przeprowadzony oraz błędne przyjęcie, że zachodzi obawa utrudniania przez podejrzanego postępowania, w sytuacji gdy swoim zachowaniem nie dał do tego podstaw.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca podejrzanego wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia i uchylenie zastosowanego wobec podejrzanego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania oraz zastosowanie niez izolacyjnych środków zapobiegawczych w postaci dozoru policji, zakazu opuszczania kraju oraz poręczenia majątkowego w kwocie 5000 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy podejrzanego nie jest zasadne.

B. M. pozostaje pod zarzutem popełnienia dwóch przestępstw tj. z art. 280 § 2 k.k. oraz z art. 203 k.k. i art. 204 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgromadzone w sprawie dowody, wymienione we wniosku prokuratora o zastosowanie wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania, potwierdzają stanowisko Sądu Rejonowego, iż popełnienie przez podejrzanego zarzuczonych mu czynów jest wysoce prawdopodobne. Przesłanka ogólna warunkująca możliwość zastosowania najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci dużego prawdopodobieństwa popełnienia zarzuczanych podejrzanemu czynów w art. 249 § 1 k.p.k. została zatem potwierdzona zebraniem w sprawie materiałem dowodowym w szczególności zeznaniami pokrzywdzonych oraz zapisem monitoringu.

Powyższa ocena dokonywana jest na potrzeby zastosowania tymczasowego aresztowania, a więc ustalenia czy w sprawie zachodzi duże prawdopodobieństwo, że podejrzany popełnił zarzucane mu czyny. Ostateczna ocena dowodów zostanie dokonana w trakcie postępowania sądowego.

Wbrew stanowisku skarżącego obrońcy w omawianej sprawie nie ma podstaw do stosowania wobec podejrzanego środków o charakterze wolnościowym. Podejrzany miał działać wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, z których nie wszystkie zostały ustalone.

Trafnie wskazano na obawę, że podejrzany może w bezprawny sposób wpływać na dalszy tok procesu nie będąc objęty zastosowanym izolacyjnym środkiem zapobiegawczym. Obawę tę uzasadnia charakter zarzuczonych mu czynów oraz prawdopodobne okoliczności ich popełnienia. Istnieje realne niebezpieczeństwo, że podejrzany pozostając na wolności może chcieć ustalić z innymi osobami korzystną dla siebie wersję wydarzeń. Może podjąć także działania zmierzające do wpływania na świadków, w tym na pokrzywdzone, zeznających w sprawie. Trzeba także podkreślić, iż funkcja tymczasowego aresztowania jako środka zapobiegawczego nie jest ograniczona do zabezpieczenia dowodów. Zakłócanie prawidłowego toku postępowania może również przybrać również formę bezprawnego wpływu na dowody już przeprowadzone (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach - II Wydział Karny z dnia 13 listopada 2013 r., II A Kz 687/13).

Zasadne było także przywołanie u podstaw zastosowania tymczasowego aresztowania przesłanki szczególnej z art. 258 § 2 k.p.k. Potrzeba zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania przygotowawczego uzasadniona jest grożącą podejrzanemu surową karą, której górna granica za czyn z art. 280 § 2 k.k. wynosi 15 lat pozbawienia wolności. Słusznie zatem wywiódł Sąd I instancji, iż biorąc pod uwagę okoliczności zdarzenia, działanie wspólnie i w porozumieniu, w sposób zaplanowany, a także mając na uwadze uprzednią karalność podejrzanego należało przyjąć, iż podejrzanemu, jeżeli zostanie uznany za winnego, może zostać wymierzona surowa kara. Powyższe okoliczności rodzą z mocy prawa domniemanie, że groźba wymierzenia surowej kary może skłaniać go do podejmowania działań zakłócających prawidłowy tok postępowania, a zastosowanie łagodniejszego środka zapobiegawczego nie wyeliminuje tej obawy.

Chęć uniknięcia kary pozbawienia wolności rodzi domniemanie, że podejrzany może utrudniać dalszy bieg postępowania poprzez chociażby ukrywanie się czy ucieczkę.

W celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania karnego zachodzi zatem konieczność zastosowania wobec podejrzanego najsurowszego środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym, gdyż żaden inny środek nie byłby wystarczający.

Dobro prowadzonego postępowania przygotowawczego wymaga wyeliminowania wszelkich możliwych sytuacji, w których mogłoby dojść do zakłócenia jego prawidłowego toku i nie jest wskazane, aby na tym etapie postępowania podejrzany miał jakiegokolwiek kontakty ze współpodejrzanymi czy też świadkami występującymi w tej sprawie. Należy także wskazać, iż postępowanie przygotowawcze jest w toku, materiał dowodowy jest uzupełniany, a jego utrwalenie nastąpi dopiero przed Sądem w toku rozprawy.

Czas na jaki zostało zastosowane tymczasowe aresztowanie nie jest nadmierny i powinien być wystarczający dla wykonania czynności zaplanowanych przez prokuratora.

Sąd Okręgowy nie stwierdził jednocześnie, aby w realiach przedmiotowej sprawy występowały szczególne podstawy do odstąpienia od tymczasowego aresztowania, określone w art. 259 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe należało utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.